

Δύο ποιήματα του Γιώργου Σεφέρη

Άρνηση

Στό περιγιάλι τὸ κρυφὸ
κι ἄσπρο σὰν περιστέρι
διψάσαμε τὸ μεσημέρι
μὰ τὸ νερὸ γλυφό.

Πάνω στὴν ἄμμο τὴν ξανθὴ
γράψαμε τ' ὄνομά της
ὥραϊα ποὺ φύσηξεν ὁ μπάτης
καὶ σβήστηκε ἡ γραφή.

Μὲ τί καρδιά, μὲ τί πνοή,
τί πόθους καὶ τί πάθος
πήραμε τὴ ζωὴ μας· λάθος!
κι ἀλλάξαμε ζωή.

Ἡ λυπημένη

Στὴν πέτρα τῆς ὑπομονῆς
κάθισες πρὸς τὸ βράδυ
μὲ τοῦ ματιοῦ σου τὸ μαυράδι
δείχνοντας πῶς πονεῖς·

κι εἶχες στὰ χεῖλια τὴ γραμμὴ
ποὺ εἶναι γυμνὴ καὶ τρέμει
σὰν ἡ ψυχὴ γίνεται ἀνέμῃ
καὶ δέονται οἱ λυγμοί·

κι εἶχες στὸ νοῦ σου τὸ σκοπὸ
ποὺ ξεκινᾷ τὸ δάκρυ
κι ἦσουν κορμὶ ποὺ ἀπὸ τὴν ἄκρῃ
γυρίζει στὸν καρπὸ·

μὰ τῆς καρδιάς σου ὁ σπαραγμὸς
δὲ βόγκηξε κι ἐγίνη
τὸ νόημα ποὺ στὸν κόσμον δίνει
ἕναστρος οὐρανός.

